

Vigier Arpege IV

Doordacht en confronterend

De naam Vigier zal niet bij iedereen een belletje doen rinkelen. Of ben je fan van Deep Purple of The Dillinger Escape Plan? Roger Glover en Liam Wilson zijn vrijwel de enige bekende gebruikers van dit Franse highend-basmerk. Qua prijzen zijn Vigiers vergelijkbaar met F Bass, Warwick Custom Shop en Lakland USA, maar doet de kwaliteit recht aan die prijs? Het is aan de Arpege IV om dat te bewijzen.

Met een budget van bijna 4000 euro verwacht je iets bijzonders en kijk je alleen naar de aller-, allerbeste instrumenten. Bovendien verwacht je iets unieks: wat maakt dit instrument zo duur? Uitgebreide elektronica, houtsoorten, constructie of een waanzinnig revolutionair ontwerp kunnen argumenten zijn. Op het eerste gezicht lijkt de Arpege IV geen uitzonderlijk instrument. Hij heeft een geschroefde hals, gewone frets, een conventioneel uiterlijk, geen kerstverlichting in de toets of enorme bakken chroom. Behalve dat het geheel vrijwel perfect in elkaar past en is afgewerkt, lijkt het een normale bas. Als je beter kijkt, vallen een aantal dingen

op: De body is van elzen - niet bijzonder, want Fender doet dat al sinds de jaren zestig - maar dit elzen wordt aan de voor- en achterkant vergezeld door een dikke laag gevlamd esdoorn van uitzonderlijk mooie kwaliteit. Het is niet zomaar een plakje finer dat er voor piet snot op gelijmd zit; je zou kunnen spreken van een driedelige body. Ook de hals is bijzonder met datzelfde prachtige esdoorn met twee banen van iets dat ebben zou kunnen zijn, maar dat vermeldt Vigier niet in de specificatielijst. Op diezelfde specificatielijst staat 'phenowood' vermeld als toetsmateriaal. Na enig Googlewerk valt phenowood het best te omschrijven als een reguliere houtsoort als berken, geïmpregneerd met kunsthars en

vervolgens samengeperst tot een materiaal dat qua hardheid en sound gelijkenissen vertoont met ebbenhout. Naast Vigier gebruikt bijvoorbeeld Zon phenowood voor met name fretloze toetsen vanwege de slijtvastheid. Combineer dat met een topkam van grafiet en teflon(!) én een nul-fret, en je hebt qua bouwmaterialen al een bas waar overduidelijk lang over nagedacht is. Het enige wat niet te vinden is, is een afstelpunt voor de halspen. Zou Vigier zo veel vertrouwen hebben in de stabiliteit van de hals dat die is weggelaten?

Elektronica

Voor de werking van de elektronica moesten we de specificatielijst raadplegen. De twee reguliere en maar liefst drie gestapelde potmeters doen vermoeden dat de preamp iets bijzonders is. Naast een volume- en balansknop heeft deze bas een driebands-toonregeling per element. Je leest soms over oneindig veel klankmogelijkheden bij een bas met een gewone voorversterker, maar deze Vigier gooit daar een schepje bovenop. Overigens is Vigier hier niet de eerste mee: Tom Petersson van Cheap Trick bezat een twaalfsnarige Hamer met een vergelijkbaar systeem (zie interview op pagina 10).

Bespeelbaarheid

Een bas van deze statuur zou moeten spelen als een droom. Je moet hem vasthouden en voordat je een noot hebt gespeeld, al weten dat het klopt. Dat is bij deze Vigier het geval. De afstelling is onwijs strak, de intonatie is perfect en de snaren lijken op de toets gelijmd. Dat geeft overigens wel een beperking: het is geen bas om stevig op te harken, omdat hij door die lage afstelling vrij snel gaat aanlopen. Gelukkig geeft de monorailbrug genoeg ruimte om die actie naar eigen inzicht aan te passen. Vigier zou voor een wat algemenere afstelling kunnen kiezen, zodat iedereen er makkelijk mee uit de voeten kan. Ik heb er geen moeite mee en al snel vliegen de licks van Mike Stern, Weather Report en Thiago Espirito Santo door de bescheiden thuisstudio. Enige minpuntje: het voelt wat klinisch aan. Alles is raak, alles

